

Rapport

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat het Ministerie van Justitie en het Ministerie van Buitenlandse Zaken, met name de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging in Groot-Brittannië, ten tijde van haar detentie in Groot-Brittannië onjuiste dan wel onvolledige informatie hebben verstrekt over de mogelijkheden om haar detentie in Nederland te vervolgen.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoekster is op 16 oktober 2001 in Groot-Brittannië veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van elf jaar vanwege drugssmokkel.
2. Verzoekster diende op 8 maart 2002 een verzoek in bij de Britse autoriteiten om naar Nederland te worden overgebracht teneinde in Nederland het restant van het tegen haar gewezen vonnis verder te kunnen ondergaan.

Op 13 mei 2002 ontving de minister van Justitie via zijn ambtgenoot van Buitenlandse Zaken een bericht omtrent de zorgelijke geestelijke gesteldheid van verzoekster met het verzoek om bij de Britse autoriteiten aan te dringen op een spoedige beslissing ten aanzien van het verzoek, aangezien de Britse medische dienst in de gevangenis had meegedeeld bevreesd te zijn voor het risico van zelfmoord.

Op 1 juli 2002 werd de Britse autoriteiten verzocht om de behandeling van het verzoek met spoed ter hand te nemen. Op 8 juli 2002 zond de Britse minister van Binnenlandse Zaken de minister van Justitie de in het Verdrag overbrenging gevonniste personen (zie Achtergrond, onder 1.) voorgeschreven informatie. Daarbij werd de voorwaarde gesteld dat de procedure van voortgezette tenuitvoerlegging zou worden toegepast.

De minister van Justitie vroeg vervolgens de bijzondere kamer van het Gerechtshof te Arnhem hem te adviseren omtrent het verzoek. Na ontvangst van het positieve advies op 11 oktober 2002, is de officier van justitie te Amsterdam vervolgens op 12 november 2002 verzocht de feitelijke overbrenging te regelen, die op 7 maart 2003 werd gerealiseerd.

3. Voor verzoeksters vervroegde invrijheidsstelling (VI) werd vervolgens de Nederlandse regeling gehanteerd, hetgeen betekende dat verzoekster na ommekomst van tweederde deel van de straf van elf jaar in vrijheid zou kunnen worden gesteld, en wel op 24 augustus 2008.

4. Verzoekster diende na terugkeer in Nederland op 4 september 2003 een gratieverzoek in, dat op 1 april 2004 werd afgewezen.

Op 19 november 2004 diende zij een tweede gratieverzoek in. Op 14 februari 2005 werd de tenuitvoerlegging van de aan verzoekster opgelegde gevangenisstraf geschorst, en werd zij in vrijheid gesteld, waarna haar op 1 april 2005 gratie werd verleend.

Bevindingen

1.1. Verzoekster stelt dat het Ministerie van Justitie en het Ministerie van Buitenlandse Zaken, met name de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging in Groot-Brittannië, ten tijde van haar detentie in Groot-Brittannië onjuiste dan wel onvolledige informatie hebben verstrekt over de mogelijkheden om haar detentie in Nederland te vervolgen.

1.2. Verzoekster betoogde dat zij tijdens haar detentie in Groot-Brittannië onvolledig is geïnformeerd. Met name tekende zij aan, dat de Nederlandse ambassade in Groot-Brittannië haar niet had geïnformeerd omtrent het feit dat repatriëring op dat moment nog met de procedure van onmiddellijke tenuitvoerlegging plaatsvond, en dat dit voor haar nadelige consequenties kon hebben voor de datum van vervroegde invrijheidstelling.

1.3. Verzoekster wees in dit verband op de andere regeling van VI die in Groot-Brittannië geldt (zie Achtergrond, onder 3.); naast de mogelijkheid van een automatische invrijheidstelling na ommekomst van tweederde deel van de opgelegde vrijheidsbenemende sanctie, kent Groot-Brittannië de mogelijkheid de veroordeelde na ommekomst van de helft van de opgelegde vrijheidsstraf vervroegd in vrijheid te stellen na een positief advies van de parole board. In het geval van verzoekster zou zij na vijfeneenhalf jaar vervroegd in vrijheid zijn gesteld wanneer er een positief advies van de parole board zou hebben gelegen. Verzoekster tekende aan, dat het gangbare praktijk is dat een buitenlandse gedetineerde die als "first offender" te boek staat en die gedurende zijn detentie niet handelt in strijd met de geldende gedragsregels van de diverse penitentiaire inrichtingen steeds na ommekomst van de helft van de opgelegde vrijheidsstraf voorwaardelijk in vrijheid wordt gesteld. Verzoekster zou hiervoor zeker in aanmerking zijn gekomen, stelde zij.

1.4. Verzoekster bracht naar voren dat haar niet was meegedeeld dat er op grond van de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnis (WOTS, zie Achtergrond, onder 1.) twee procedures bestonden, namelijk de exequaturprocedure (omzettingsprocedure) en de procedure van onmiddellijke tenuitvoerlegging (rechtstreekse overname).

Op het moment dat verzoekster in maart 2002 het verzoek deed om te worden overgebracht naar Nederland, vond deze overbrenging plaats met de procedure van onmiddellijke tenuitvoerlegging.

Op 30 oktober 2003 heeft Groot-Brittannië haar beleid ter zake van overbrenging van gedetineerden naar Nederland gewijzigd.

De procedure van onmiddellijke tenuitvoerlegging kwam, behoudens uitzondering, te vervallen, en werd vervangen door de exequaturprocedure.

Verzoekster betoogde, dat, wanneer zij volgens deze procedure zou zijn overgebracht, dit voor haar een fundamentele strafverlichting zou hebben betekend.

2. In de brief die de Nationale ombudsman ter opening van het onderzoek zond aan de minister van Justitie en de minister van Buitenlandse Zaken legde hij hun de volgende vragen voor:

Is aan verzoekster meegedeeld dat er twee procedures (exequaturprocedure, en procedure van rechtstreekse overname) bestonden, en is haar meegedeeld dat de op dat moment door verzoekster gekozen procedure (van rechtstreekse overname) nadeliger voor haar kon zijn?

Is aan verzoekster meegedeeld dat op 30 oktober 2003 het Britse beleid inzake overbrenging voor gedetineerden zou worden gewijzigd?

Is aan verzoekster meegedeeld dat bij overbrenging naar Nederland het voor haar ongunstiger Nederlandse VI-regime zou worden gehanteerd?

Is aan verzoekster meegedeeld of zij - nadat zij in Nederland zou arriveren - rechtsmiddelen kon aanwenden tegen de veroordeling?

Is aan verzoekster meegedeeld dat zij - in het kader van de overbrenging naar Nederland - zou dienen te worden gehoord door het Gerechtshof te Arnhem?

3.1. In reactie op deze klacht liet de minister van Justitie in de eerste plaats weten dat zijn departement met betrekking tot de overbrenging van in het buitenland gedetineerde personen belast is met het toepassen van de procedures zoals die zijn neergelegd in het Europees Verdrag overbrenging gevonnisde personen en de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen. De minister van Justitie tekende aan dat zijn ambtgenoot van Buitenlandse Zaken verantwoordelijk is voor de voorlichting aan in het buitenland gedetineerden ten aanzien van de mogelijkheden tot overbrenging.

3.2. In reactie op de vragen van de Nationale ombudsman deelde hij mee, dat op 30 oktober 2003 de wijziging van de Britse wetgeving was ingegaan, op grond waarvan vanaf die datum de omzettingsprocedure kon worden toegepast. Tot die datum had Groot-Brittannië steeds uitdrukkelijk aangegeven dat de procedure van voortgezette tenuitvoerlegging diende te worden toegepast, ook ten aanzien van verzoekster.

De minister van Justitie liet op dit punt weten dat het niet zijn beleid is, om gedetineerden te informeren over de procedure van omzetting als de toepassing daarvan door het land van veroordeling is uitgesloten, en dat het bovendien aan zijn ambtgenoot van

Buitenlandse Zaken is om gedetineerden voor te lichten omtrent de diverse aspecten van de overbrenging. De minister van Justitie stelt evenwel voorop dat de staat van veroordeling zich ervan zal moeten vergewissen dat de persoon die met de overbrenging moet instemmen, zulks vrijwillig doet en zich volledig bewust is van de daaruit voortvloeiende rechtsgevolgen.

3.3. De minister van Buitenlandse Zaken stelde op dit punt dat de Nederlandse ambassade in Londen op 1 mei 2001 onder meer twee brochures aan verzoekster had gezonden. In deze brochures worden de beide procedures genoemd. Hierbij is uitdrukkelijk vermeld dat - als gevolg van verschillen in de VI-regeling - een overbrenging naar Nederland tot gevolg kan hebben dat betrokkene (aanzienlijk) langer gevangen zit dan in het land waar de veroordeling is uitgesproken.

Overigens zijn het de autoriteiten van het land waar de veroordeling is uitgesproken die bepalen welke procedure moet worden gevolgd, van een door betrokkene gekozen procedure kon (en kan) geen sprake zijn. In dit geval besloten de Britse autoriteiten welke procedure werd gevolgd, en zoals in één van de brochures wordt vermeld, was dit in vrijwel alle gevallen de voortgezette tenuitvoerlegging.

3.4. Beide ministers lieten weten dat niet aan verzoekster was meegedeeld dat op 30 oktober 2003 het Britse beleid inzake overbrenging voor gedetineerden zou worden gewijzigd. Deze beleidswijziging van de Britse autoriteiten was pas in februari 2003 (bijna een jaar na verzoeksters aanvraag) informeel gecommuniceerd, en diende via het Britse parlement in een wettelijke regeling te worden vastgelegd. Pas in een brief van 30 oktober 2003 werd het nieuwe beleid gepubliceerd.

3.5. In antwoord op de vraag of aan verzoekster was meegedeeld dat bij overbrenging naar Nederland het voor haar ongunstiger Nederlandse VI-regime zou worden gehanteerd, verwees de minister van Justitie naar een verklaring die verzoekster had ondertekend, waarin onder meer staat dat zij zich bewust is van een aantal gevolgen van de overbrenging.

De minister van Buitenlandse Zaken wees op de tekst in de eerdergenoemde brochure.

3.6. Aan verzoekster kon, aldus beide ministers, niet zijn meegedeeld dat zij - nadat zij in Nederland zou arriveren - rechtsmiddelen kon aanwenden tegen de veroordeling, omdat de WOTS niet voorziet in rechtsmiddelen terzake.

3.7. Ook was haar niet meegedeeld dat zij - in het kader van de overbrenging naar Nederland - zou dienen te worden gehoord door het Gerechtshof te Arnhem, omdat de beslissing om al dan niet te horen, geheel aan de bijzondere kamer is, en dit overigens voor het overbrengen niet van belang is.

3.8. De minister van Buitenlandse Zaken vulde nog aan, dat verzoekster zeer intensief door medewerkers van de Nederlandse ambassade in Londen en door vrijwilligers was begeleid, waarbij een overbrenging naar Nederland steeds centraal stond. Zij werd veel vaker dan de voorgeschreven twee keer per jaar bezocht. De geestelijke toestand waarin verzoekster verkeerde (risico zelfmoord, depressies) maakte het noodzakelijk dat zij zo snel mogelijk naar Nederland werd overgebracht. Zij werd daarom op 7 maart 2003 op humanitaire gronden naar Nederland overgebracht.

4. Verzoekster weersprak dat zij de twee brochures had ontvangen. En zij stelde dat, zelfs al zou zij de bewuste brochures wel hebben ontvangen, men zich kon afvragen in hoeverre haar geestestoestand het had toegelaten kennis te nemen van de inhoud daarvan.

Ook betwistte zij dat zij deugdelijk was geïnformeerd omtrent de toentertijd op handen zijnde beleidswijziging aangaande de procedure van onmiddellijke tenuitvoerlegging. Wanneer zij wel deugdelijk zou zijn voorgelicht, zou zij haar oorspronkelijke verzoek hebben ingetrokken en onder het gewijzigde beleid een hernieuwd verzoek hebben ingediend.

Zij betoogde dat een betere voorlichting zou hebben geleid tot een andere, en daarmee punitief voordeliger, keuze.

5. In reactie hierop legde de minister van Buitenlandse Zaken een afschrift over van de brief aan verzoekster, gedateerd 1 mei 2001, waarmee deze brochures aan haar waren uitgereikt.

Voorts verstrekke de minister een verslag van een bezoek aan verzoekster van 14 mei 2001, waarin staat opgenomen dat zij de gebruikelijke introductieformulieren al had ontvangen, dat zij deze tijdens het bezoek bij zich had, en dat zij er vragen over had gesteld. De minister stelde dat dit haaks staat op de bewering dat zij die documenten niet had ontvangen.

De minister van Buitenlandse Zaken gaf aan, dat op het moment dat verzoekster een verzoek indiende voor het uitzitten van haar straf in Nederland, bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken niet bekend was dat er in Groot-Brittannië een beleidswijziging op handen was, zodat verzoekster hierover dan ook eenvoudigweg niet had kunnen worden geïnformeerd.

Voorts bestreed de minister de stelling dat een betere voorlichting zou hebben geleid tot een andere, en daarmee punitief voordeliger, keuze. Het was de gezondheidstoestand van verzoekster die het noodzakelijk maakte dat zij naar Nederland werd overgebracht. Dat zij eventueel liever had willen wachten op het moment dat de Britten hun beleid zouden hebben gewijzigd, is een overweging die zij achteraf heeft gemaakt, en die voorbijgaat aan de ernst van haar situatie toen.

Tot slot merkte de minister van Buitenlandse Zaken op dat zijn ministerie zich inspant om gedetineerde Nederlanders in het buitenland zo adequaat mogelijk bij te staan. Er kan echter geen sprake zijn van eenrichtingsverkeer. Een gedetineerde (en zijn/haar familie) heeft ook een eigen verantwoordelijkheid zich terzake te informeren. Hierbij geldt dat vragen op juridisch gebied aan een raadsman dienen te worden gesteld. Dit staat overigens ook expliciet genoemd in de brief van 1 mei 2001.

Beoordeling

6. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

7. Verzoekster stelde dat zij tijdens haar detentie in Groot-Brittannië onjuist dan wel onvolledig was geïnformeerd over de mogelijkheden om haar detentie in Nederland te vervolgen.

8. De Nationale ombudsman heeft in zijn onderzoek kunnen vaststellen, dat de Nederlandse autoriteiten verzoekster hebben voorzien van de informatie die voor haar van belang was, en haar in voldoende mate hebben laten weten dat in Groot-Brittannië toentertijd in vrijwel alle gevallen de voortgezette tenuitvoerlegging werd gehanteerd, en dat deze procedure - als gevolg van verschillen in de VI-regeling - bij een overbrenging naar Nederland tot gevolg kon hebben dat betrokkene (aanzienlijk) langer gevangen zat dan in het land waar de veroordeling was uitgesproken.

Hij concludeert dan ook, dat zowel het Ministerie van Justitie als het Ministerie van Buitenlandse Zaken (en dan met name de ambassade ter plaatse) verzoekster terzake niet onjuist, dan wel onvolledig hebben geïnformeerd.

In zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

9. De Nationale ombudsman acht het te billijken dat niet aan verzoekster is meegedeeld dat het Britse beleid inzake overbrenging voor gedetineerden mogelijk zou worden gewijzigd. Deze beleidswijziging van de Britse autoriteiten was pas in februari 2003 (bijna een jaar na verzoeksters aanvraag) informeel gecommuniceerd, en diende nog wettelijk te worden geregeld. Het nieuwe beleid was pas op 30 oktober 2003 bekendgemaakt. Het gaat niet aan om verwachtingen te wekken bij gedetineerden omtrent het tot stand komen van een regeling waarop de Nederlandse autoriteiten geen invloed hebben, en die bovendien misschien geen doorgang vindt. Dit geldt temeer nu verzoekster gezien haar slechte geestelijke gesteldheid een dringend belang had om zo spoedig mogelijk naar Nederland te worden overgebracht.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Ministerie van Justitie is niet gegrond.

De klacht over de onderzochte gedraging van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, met name de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging in Groot-Brittannië, is niet gegrond.

Onderzoek

Op 14 september 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw L. te A., ingediend door de heer mr. J. Michels, advocaat te Amersfoort, met een klacht over een gedraging van het Ministerie van Justitie en een gedraging van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, met name de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging in Groot-Brittannië.

Naar deze gedragingen, die wat de eerste gedraging betreft wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Justitie, en wat de tweede gedraging betreft wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Buitenlandse Zaken, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Justitie en de minister van Buitenlandse Zaken verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd hun een aantal specifieke vragen gesteld.

Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De minister van Buitenlandse Zaken deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van de minister van Justitie gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen. Verzoeksters intermediair gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 30 augustus 2007 (ontvangst Nationale ombudsman 14 september 2007) met bijlagen, met aanvulling gedateerd 9 oktober 2007.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 22 januari 2008.

Standpunt van de minister van Justitie met bijlagen van 22 februari 2008.

Standpunt van de minister van Buitenlandse Zaken met bijlagen van 13 maart 2008.

Reactie van verzoekster van 15 april 2008.

Reactie van de minister van Buitenlandse Zaken met bijlagen van 15 mei 2008.

Reactie van de minister van Justitie van 1 juli 2008.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. De overdracht van de tenuitvoerlegging van door buitenlandse rechters aan Nederlanders opgelegde gevangenisstraffen is geregeld in de Wet Overdracht Tenuitvoerlegging Strafvonnissen (WOTS), welke wet tot stand is gekomen ter uitvoering van het Verdrag van de Raad van Europa inzake de Overbrenging van Gevonniste Personen (VOGP).

Voor deze wetgeving inzake de overbrenging van gevonnisde personen vormt de resocialisatiegedachte de basis. Op grond van het VOGP en de WOTS kan overbrenging plaatsvinden op twee manieren.

De eerste is de zogeheten exequaturprocedure (omzettingsprocedure) waarbij de Nederlandse rechter verlof moet verlenen tot tenuitvoerlegging van de in het buitenland opgelegde straf, en waarbij deze straf wordt omgezet in een in het Nederlandse rechtssysteem passende sanctie. Hierbij dient de rechter evenwel ook rekening te houden met internationale overwegingen. Van een al te grote discrepantie tussen de buitenlandse straf en de eigen straf kan een aanstootgevend effect uitgaan, en daarmee zou uiteindelijk de werking van het verdrag op het spel kunnen komen te staan.

De tweede procedure is de procedure van voortgezette tenuitvoerlegging (rechtstreekse overname). Bij deze overname wordt de in het buitenland opgelegde straf rechtstreeks, dat wil zeggen zonder omzetting, overgenomen. De staat van tenuitvoerlegging is gebonden aan het rechtskarakter en de duur van de veroordeling zoals die zijn vastgesteld door de staat van veroordeling, zij het dat de duur van het Nederlandse strafmaximum voor het betreffende delict niet mag worden overschreden. Wel is de Nederlandse wetgeving van toepassing op de verdere tenuitvoerlegging zodra de tenuitvoerlegging in Nederland aanvangt. Dit betekent dat de regeling van vervroegde invrijheidstelling na het verstrijken van tweederde van de strafdur van toepassing is, evenals de Gratiwet.

De overbrengingsprocedure is er één tussen de veroordelende staat en Nederland, waarin de gevonnisse persoon een beperkte rol speelt. Het verzoek tot overdracht kan niet rechtstreeks door de gevonnisse persoon worden gedaan, maar geschiedt door de staat waar de gevonnisse persoon verblijft. Deze staat kan bedingen dat overbrenging alleen geschiedt bij rechtstreekse overname van de straf.

Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de in de WOTS bedoelde procedure van onmiddellijke tenuitvoerlegging alleen in uitzonderlijke gevallen toepassing behoort te vinden. Waar mogelijk moet er naar worden gestreefd dat de in die wet voorziene exequaturprocedure wordt gevolgd.

Echter, in de praktijk blijkt dat een aanzienlijk aantal landen alleen bereid is mee te werken aan de overdracht van een gedetineerde, indien de procedure tot onmiddellijke tenuitvoerlegging wordt gevolgd. Dit speelt vooral bij drugsdelicten, en houdt verband met de omstandigheid dat de maximumstraffen voor Opiumwetdelicten in Nederland over het algemeen lager zijn dan in andere landen en de rechter ten aanzien van deze delicten in vergelijking met andere landen relatief lage straffen oplegt.

De Nederlandse Minister van Justitie stelt als voorwaarde bij voortgezette tenuitvoerlegging dat de duur van de straf niet volstrekt excessief is in verhouding tot hetgeen naar Nederlandse maatstaven aan vrijheidsberoving voor het in het buitenland gepleegde feit als passend zou worden beschouwd. Ten behoeve van de vorming van zijn oordeel op dit punt dient de Minister ingevolge de WOTS advies in te winnen bij het Gerechtshof te Arnhem.

Verzoeken worden door het hof van geval tot geval bekeken. Indien de in het buitenland opgelegde straf excessief (boven het Nederlandse strafmaximum) of zeer hoog is, adviseert het hof negatief, tenzij er sprake is van klemmende omstandigheden van humanitaire aard. Deze omstandigheden kunnen bijvoorbeeld zijn gelegen in de familiesfeer, of in de fysieke of psychische toestand van de veroordeelde. Indien de opgelegde straf hoog, maar niet zeer hoog is, bestaat er ten aanzien van de strafmaat in beginsel geen belemmering voor overname. Voor het antwoord op de vraag of een straf als hoog, zeer hoog of excessief moet worden aangemerkt, hanteert het hof interne niet openbare richtlijnen.

Gelet op de toepasselijke regelgeving heeft de Minister van Justitie een discretionaire bevoegdheid tot beslissen op overnameverzoeken als bedoeld in de WOTS.

Blijkens de Memorie van Antwoord bij de WOTS zal de Minister in gevallen waarin de bijzondere kamer van het Gerechtshof te Arnhem negatief op het verzoek heeft geadviseerd, zich gebonden achten aan een dergelijk negatief advies.

Bij het uitoefenen van zijn bevoegdheid heeft de Minister niettemin een eigen verantwoordelijkheid voor de uiteindelijke beslissing op een verzoek tot overname en voor de motivering daarvan. In verband daarmee dient de Minister te beoordelen of het rechterlijk advies en de verdere stukken het te nemen besluit kunnen dragen.

2. Groot-Brittannië en Nederland zijn beide partij bij het VOGP.

Zoals hierboven is aangegeven, voorziet dit verdrag in twee procedures van overbrenging, te weten de omzettingprocedure en de procedure van voortgezette tenuitvoerlegging.

Tot 30 oktober 2003 stemde Groot-Brittannië enkel in met overbrengingen indien deze plaatsvonden volgens de procedure van voortgezette tenuitvoerlegging.

3. De Nederlandse regeling voor vervroegde/voorwaardelijke invrijheidstelling (VI) houdt in, dat men de mogelijkheid heeft van een automatische invrijheidsstelling na ommekomst van tweederde deel van de opgelegde vrijheidsbenemende sanctie.

In Groot-Brittannië houdt deze regeling in, dat een gedetineerde na ommekomst van tweederde van de opgelegde vrijheidsstraf wordt vrijgelaten (non parole release date). Onder bepaalde omstandigheden komt een gedetineerde in aanmerking voor het indienen van een verzoek om na het ondergaan van de helft van de vrijheidsstraf in vrijheid te worden gesteld (parole eligibility date). Op een degelijk verzoek beslist een onafhankelijke parole board en er valt niet vooraf aan te geven hoe deze beslissing zal uitvallen. De Britse autoriteiten kunnen dus niet op voorhand meedelen of een gedetineerde zeker of met een grote mate van waarschijnlijkheid in vrijheid wordt gesteld voordat tweederde van de vrijheidsstraf is ondergaan.